

**Ο ΑΓΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ
ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΤΩΝ ΟΔΗΓΩΝ – ΒΙΟΣ**

Ο Άγιος Χριστόφορος γεννήθηκε περί το 200 μΧ. σε μια βάρβαρη χώρα της Ανατολής και της Ασίας. Γεννήθηκε από μια φιλή ανθρωποφάγων. Ήταν γιγαντόσωμος αλλά και πολύ άσχημος. Γι αυτό και τον ονόμασαν Ρέπροβο που σημαίνει κακομοίρης δηλ. σκυλομούρης <<κυνοπρώσοπος>>

Ο Άγιος επειδή είχε μεγάλη σωματική δύναμη, αποφάσισε να πάει προς τα Δυτικά μήπως βρει κάποιον Βασιλέα μεγάλο για τον υπηρετήσει. Στον δρόμο του όμως συνάντησε έναν ασκητή, τον οποίο ρώτησε εάν γνωρίζει κανέναν μεγάλο βασιλέα. Ο ασκητής τον φιλοξένησε στο καλύβι του και του είπε ότι γνωρίζει τον πιο Μεγάλο Βασιλέα.

Έτσι ο ασκητής τον κατήχησε εις Χριστόν και τον προέτρεψε Αυτόν τον Βασιλέα να υπηρετήσει, με νηστείες και προσευχές. Ο Άγιος όμως τους είπε ότι για το πρώτο του ήταν αδύνατον να νηστέψει και για το δεύτερο δηλαδή να προσευχηθεί δεν ήξερε. Τότε ο ασκητής του έδειξε ένα ποτάμι, το οποίο δεν είχε γεφύρι και τον παρότρυνε να περνάει όλους τους διαβάτες από τους ώμους του δωρεάν. Αυτό ο Άγιος είπε ότι μπορούσε να το κάνει γιατί τον βοηθούσε η σωματική του διάπλαση. Έτσι έχτισε ένα καλύβι εκεί και του υπηρετούσε όλους

Ένα βράδυ ο Άγιος ήταν στο κελί του και προσευχόταν ενώ έξω είχε σφοδρή καταιγίδα και το ποτάμι είχε φουσκώσει. Άκουσε τότε κλάματα ενός μικρού παιδιού και όταν βγήκε έξω άκουσε το παιδί που έκλαιγε και τον φώναζε να τον περάσει πέρα, για να μην πεθάνει από το κρύο και την βροχή

Πήρε λοιπόν ο Άγιος ένα μεγάλο ξύλο, έκαμε το σταυρό του και μπήκε στο ποτάμι. Πέρασε πέρα και πήρε στον ώμο του το παιδί. Όταν μπήκε στο ποτάμι, το παιδί του φαινότανε, πως βάραινε διαρκώς. Στηριζόταν με δύναμη στο ξύλο, για να περάσει και να μη παρασυρθεί από το φουσκωμένο ποτάμι. Η δοκιμασία ήταν μεγάλη. Επιτέλους έφθασε στη αντίπερα όχθη. Όταν άφησε το παιδί του είπε:

- Παιδί μου, τον κόσμο όλον, αν σήκωνα, δεν θα ήταν τόσο βαρύς όσο συ.
- Και όμως! του είπε το παιδί. Μετέφερες όχι μόνον τον κόσμο όλον, αλλά Εκείνον, που έπλασε τον κόσμο. Είμαι ο Βασιλεύς Χριστός, τον Οποίον εδώ υπηρετείς. Έπειτα από τα λόγια αυτά, το παιδί έγινε άφαντο.

Ο Άγιος γι' αυτό και ζωγραφίζεται περνώντας το ποτάμι, στηριζόμενος στο ξύλο και με το παιδί - Χριστό στον ώμο. Επειδή δε μετέφερε τον Χριστό ονομάστηκε, κατόπιν όταν βαπτίσθηκε, από Ρέπροβος, Χριστοφόρος. Από το περιστατικό αυτό, που μετέφερε τον Χριστό, είναι και ο προστάτης των μεταφορών. Είναι ο προστάτης των αεροπόρων, των αυτοκινητιστών, των ταξιδιωτών και όλων των επαγγελματιών, που απαιτούν μεγάλες δυνάμεις.

Κάποτε κατέκτησαν την χώρα οι Ρωμαϊκές
λεγεώνες και τον Άγιο τον συνέλαβαν και
τον πήγαν αιχμάλωτο στην Ρώμη. Εκεί τον
Άγιο τον εκμεταλλεύονταν και τον
ειρωνεύονταν, τον αποκαλούσαν
ασχημομούρη. Φαίνεται, ότι κατόπιν είχε
καταταγεί και στις Ρωμαϊκές Λεγεώνες κι
πολέμησε επί Γορδίου και Φιλίππου
εναντίον των Περσών.

Το τέταρτο έτος της βασιλείας του αυτοκράτορα Δέκιος κήρυξε διωγμό εναντίον των Χριστιανών. Τότε ο Άγιος βρισκόταν στα μέρη της Λυκίας και εκεί έβλεπε που βασανίζονταν οι χριστιανοί από τους ειδωλολάτρες και στεναχωριόταν πολύ. Αλλά δεν μπορούσε να μιλήσει καλά. Προσευχήθηκε στον Κύριο να του δώσει λαλιά ώστε να ελέγξει τον τύραννο. Τότε ήρθε Άγγελος Κυρίου και του έλυσε την γλώσσα ώστε μιλούσε σαν ρήτορας. Γύρισε κατόπιν ο Άγιος στην πόλη και άρχισε να ελέγχει τους χριστιανομάχους. Ένας όμως υπηρέτης που ήταν εκεί τον άκουσε και πήγε τον κατήγγειλε στον βασιλιά. Μόλις τα έμαθε ο Δέκιος έγινε θηρίο και διέταξε να συλλάβουν τον Άγιο.

Οι στρατιώτες, που έστειλε ο Δέκιος να τον πιάσουν, τον είδανε από μακριά και φοβήθηκαν να τον πλησιάσουν.

- Τί φοβόμαστε; είπε ένας. Άοπλος είναι.

Τον πλησίασαν και τον ρώτησαν:

- Από που είσαι, άνθρωπε, και γιατί κλαις;

- Κλαίω, τους είπε, για τους ανθρώπους, που δεν έχουν μυαλό. Που άφησαν τον Αληθινό Θεό και προσκυνούν τα αναίσθητα είδωλα.

Κατόπιν οι στρατιώτες του είπαν ότι ο βασιλιάς διέταξε να τον πάνε δεμένο σε αυτόν. Ο Άγιος τους ζήτησε να τον αφήσουν πρώτα πάρει το πολύτιμο Άγιο Βάπτισμα και κατόπιν θα τους ακολουθήσει. Αυτοί όμως του είπαν ότι δεν μπορούσαν να περιμένουν διότι δεν είχαν να φάνε και πεινούσαν. Κατόπιν οι στρατιώτες είδαν ότι ο Άγιος είχε ένα κομμάτι ψωμί για αυτόν και του είπαν:

- Αν έχεις την δύναμη να μας χορτάσεις με αυτό το κομμάτι το ψωμί όλους, ευχαρίστως θα ακολουθήσουμε και εμείς τον Θεό σου.

Όταν το άκουσε ο Άγιος αυτός χάρηκε πολύ και αμέσως γονάτισε και προσευχήθηκε στον Κύριο να ευλογήσει τον άρτο εκείνον ώστε να φωτιστούν και αυτοί οι στρατιώτες. Και τότε ώ του θαύματος είδαν το κομμάτι εκείνο να πολλαπλασιάζεται, διότι Άγγελος Κυρίου φάνηκε μπροστά τους και το ευλόγησε. Πλήθυνε τόσο πολύ, που μπορούσαν να χορτάσουν και να περισσέψει. Έπειτα μετά από αυτό το θαύμα οι στρατιώτες έπεσαν στα πόδια του Αγίου και τον παρακαλούσαν να τους μιλήσει για τον Θεό του. Αυτός τους δίδαξε και κατόπιν όλοι μαζί πήγαν στην Αντιόχεια στον Επίσκοπο Βαβύλα ο οποίος τους κατήχησε καλύτερα και μετά όλους τους βάπτισε. Και τον Ρέπροβο τον ονόμασε Χριστοφόρο.

Έπειτα ο Άγιος Χριστοφόρος συμβούλεψε τους στρατιώτες να πάνε όλοι μαζί στον βασιλιά και να ομολογήσουν την πίστη τους. Εάν όμως αυτοί δείλιαζαν τους είπε να φύγουν αλλά να φροντίσουν για την σωτηρία της ψυχής τους. Όμως όλοι οι στρατιώτες αποφάσισαν να πάνε όλοι μαζί με τον Άγιο στον βασιλιά και να ομολογήσουν την πίστη τους. Κατόπιν ο Άγιος τους ζήτησε να του δέσουν τα χέρια και να ξεκινήσουν όλοι μαζί για τον αυτοκράτορα.

Όταν φθάσανε στα ανάκτορα, και τον είδε ο Δέκιος να είναι γιγαντόσωμος και γενναίος φοβήθηκε.

- Φοβήθηκες, δύστυχε, εμένα τον άνθρωπο, του είπε ο Χριστοφόρος. Πως όμως θα υπομείνεις την οργή του Θεού, κατά την ώρα της Κρίσεως, όταν θα αντικρίσεις τον Θεό, για να δώσεις λόγο στο φοβερό εκείνο Κριτήριο για τα εγκλήματα σου κατά των χριστιανών και για τις τόσες ψυχές, που έστειλες στην Κόλαση, με το να τις εξαναγκάσεις να αρνηθούν τον Χριστό!

Ο αυτοκράτορας στην αρχή του μιλούσε με καλοσύνη διότι ήθελε να τον κάνει να αρνηθεί τον Χριστό και να τον έχει στα στρατεύματα του γιατί του έλεγε ότι δεν ήθελε να πεθάνει άδικα. Τότε ο Άγιος απάντησε με ανδρεία:

- Θεός φυλάξοι! είπε, ν' αρνηθώ τον Αληθινό Θεό μου, και να προσκυνήσω τα χαμένα είδωλά σου. Φύλαξε τ' αγαθά σου για τον εαυτό σου και τους ομόφρονες σου. Εγώ δεν λυπούμαι το σώμα μου, αλλά την ψυχή μου. Γι αυτό λατρεύω και προσκυνώ τον Αθάνατο Θεό.

Οι δικοί σας θεοί είναι δαίμονες και σας πλανούν, μέχρις ότου οδηγήσουν τις ψυχές σας στην απώλεια. Μη χάνεις λοιπόν τα λόγια σου και μη ελπίζεις, ότι εγώ θα πιστέψω ποτέ στους ψεύτικους θεούς. Πράξε ότι σκέπτεσαι και χωρίς αναβολή.

Τότε ο Δέκιος διέταξε να κρεμάσουν τον Άγιο από τις μεγάλες τρίχες της κεφαλής του. Να δέσουν δε ένα βαρύ λιθάρι στα πόδια του και να κεντούν με σπαθιά όλο το σώμα του.

Ο Άγιος τα υπέμεινε ανδρείως και κρεμασμένος έλεγε προς τον τύραννο:
- Δεν σε υπακούω, ασεβέστατε, ούτε προσκυνώ τους θεούς σου, ούτε υπολογίζω τα βάσανα, όσο φρικτά και αν είναι, γιατί, είναι πρόσκαιρα και θα περάσουν. Εσένα όμως σε περιμένει, το πυρ το αιώνιο, που θα κληρονομήσεις με τους δαίμονας, τους οποίους λατρεύεις, πανάθλιε!

Οργίστηκε τότε περισσότερο ο βασιλιάς και διέταξε να καίνε τις μασχάλες του με αναμμένες λαμπάδες.

Κατόπιν τούτου έστειλε προς αυτόν δύο διεφθαρμένες γυναίκες, την Ακυλίνα και την Καλλινίκη, ελπίζοντας ότι με τα θέλγητρα τους θα τον σαγήνευαν και θα τον παρέσυραν.

Οι δύο γυναίκες, αφού άκουσαν την προτροπή του Αγίου, για να επανέλθουν στον δρόμο της αγνότητας και της αρετής, έγιναν Χριστιανές και αφού παρουσιάστηκαν στον αυτοκράτορα, ομολόγησαν τον Χριστό. Γι αυτό και βρήκαν μαρτυρικό θάνατο πρώτη η Ακυλίνα η οποία μαρτύρησε στις 1 Απριλίου και δεύτερη η Καλλινίκη η οποία μαρτύρησε στις 2 Απριλίου.

Ο Δέκιος γύρισε στον Άγιο και με λύσσα τον έβριζε. Και τον διέταξε να θυσιάσει στους θεούς. Ο Άγιος όμως με σταθερεί την ομολογία του στον Χριστό προέτρεψε και τους στρατιώτες που είχαν πιστέψει να μπουν και αυτοί στον αγώνα. Οι στρατιώτες ομολόγησαν το θαύμα του Αγίου και ομολόγησαν την πίστη τους στον Σωτήρα Χριστό. Ο Δέκιος κατόπιν φοβούμενος μήπως και άλλοι ακολουθήσουν το παράδειγμα τους, διέταξε να αποκεφαλιστούν έξω από την πόλη. Τα δε λείψανά τους τα έριξε μέσα σε ένα καμίνι για να τα κάψουν. Αλλά η φωτιά δεν τα άγγιζε καθόλου. Οι δε ευσεβείς τα παραλάβανε την νύχτα κρυφά και τα θάψανε, με μεγάλη ευλάβεια. Ήτανε 7 Απριλίου του 251 μ.Χ.

Κατόπιν ο Δέκιος φυλάκισε τον Άγιο και ύστερα από μερικές ημέρες τον οδήγησε και πάλι στο κριτήριο. Βλέποντας ο Δέκιος την σταθερότητα του Αγίου διατάσσει να βάλουν τον Χριστοφόρο να καθίσει επάνω σ' ένα χάλκινο κάθισμα. Κάτω από το κάθισμα βάλανε ξύλα άφθονα και ρίξανε επάνω τους είκοσι στάμνες λάδι. Έπειτα ανάψανε τη φωτιά. Οι φλόγες κυκλώσανε τον Άγιο και ανέβαιναν ψηλά. Ο Άγιος αισθανόταν σαν να ήτανε σε τόπο δροσερό κι' ευχάριστο. Ύστερα από αρκετή ώρα έσβησε η φωτιά και ο Άγιος βγήκε τελείως υγιής και σώος. Ούτε μια τρίχα της κεφαλής του δεν κάηκε ούτε τα ενδύματα του έπαθαν τίποτε. Βλέποντας αυτό το θαύμα οι παρευρισκόμενοι, πιστέψανε στο Χριστό.

Ήταν περίπου χίλιοι άνθρωποι. Και όλοι εκείνοι βροντοφωνάζανε:

- Πιστεύουμε κι' εμείς στο Χριστό. Μέγας είναι ο Θεός των Χριστιανών. Βοήθησέ μας, Βασιλεύ Ουράνιε.

Βλέποντας ο Δέκιος τον ενθουσιασμό και την αναταραχή του λαού, φοβήθηκε. Έτρεξε ανάμεσα από τον επαναστατημένο λαό και κρύφτηκε στ' ανάκτορα του. Έτσι ο Άγιος, ελεύθερος πλέον, έμεινε στην αγορά και άρχισε να μιλάει στο λαό, σ' εκείνους που είχαν πιστέψει. Στερέωνε έτσι με τα λόγια του τον κόσμο στην αληθινή πίστη του Χριστού. Την άλλη μέρα, που είχανε μεγάλη γιορτή οι ειδωλολάτρες, ο αυτοκράτορας κάθισε στο βήμα κι' έδωσε διαταγή σε μεγάλο στρατιωτικό τμήμα, να συλλάβουν τους χριστιανούς και να τους αποκεφαλίσουν. Ο Χριστοφόρος τους έδινε θάρρος.

- Μη δειλιάσετε, τους έλεγε, στον πρόσκαιρο θάνατο. Μόνο έτσι θα ζείτε αιώνια στον Παράδεισο.

Εκείνοι ακούγοντας τους λόγους του με χαρά δέχτηκαν τον θάνατο, σαν αγνά κι άκακα αρνιά. Ήτανε 9 Απριλίου του 251 μ.Χ.

Ο Δέκιος έπειτα από αυτά σκεφτόταν διαφόρους τρόπους, για να θανατώσει τον Μάρτυρα. Διέταξε, λοιπόν, και δέσανε στο λαιμό του Αγίου ένα μεγάλο λίθο. Έπειτα τον δέσανε χειροπόδαρα και τον πετάξανε σ' ένα βαθύ πηγάδι. Πιστεύανε πως αυτό θα ήτανε και το τέλος του Αγίου. Ο Θεός όμως δεν άφησε τον δούλο του. Άγγελος Κυρίου κατέβηκε στο πηγάδι και τον έβγαλε ζωντανό κι' άβλαβή. Μόλις τον είδε ο Δέκιος δαιμονίσθηκε από το κακό του. Έξαλλος στριφογύριζε και μονολογούσε. Δεν μπορούσε να το χωνέψει αυτό.

Τότε ο τύραννος σκέφθηκε άλλο σατανικό μαρτύριο. Διέταξε να φτιάξουνε ένα χάλκινο ένδυμα. Αυτό το πήρανε και το βάλανε στη φωτιά. Όταν το μέταλλο έγινε φλογοκόκκινο, του το φορέσανε και προσμένανε να καεί. Θαύμα όμως μεγάλο έγινε. Η φωτιά του πυρωμένου χαλκού δεν τον άγγιξε καθόλου! Τον άφησε σώο και άβλαβη! Ο αυτοκράτορας έγινε έξω φρενών, αλλά συνέχιζε να τον παρακινεί, για να θυσιάσει στα είδωλα.

Ο Άγιος με σταθερότητα του επανέλαβε:

- Το είπα και το διεκήρυξα. Το άκουσες τόσες φορές. Το ξέρεις καλά, ότι δεν αλλάζω γνώμη. Γιατί επιμένεις; Δεν πρόκειται να γονατίσω στα είδωλα, δεν πρόκειται να προσκυνήσω τα ξόανα. Γιατί λοιπόν κοπιάζεις και χάνεις άδικα τον καιρό σου; Εγώ, βασιλεύ, τον Θεό μου προσκυνώ. Και λατρεύω τον προαιώνιο Θεό. Κάνε λοιπόν ότι θέλεις.

Αφού είδε ο Δέκιος την σταθερή πίστη του Αγίου τρέμοντας από οργή, βροντοφώναξε την θανατική καταδίκη του Μάρτυρος και είπε: .

- «Εγώ ο αυτοκράτωρ των Ρωμαίων διατάσσω να αποκεφαλιστεί ο δυστιμώρητος κι' άχρηστος αυτός χριστιανός, διότι καταφρόνησε τα προστάγματά μου».

Τον πήρανε τότε τον Άγιο οι δήμιοι και τον οδήγησαν στον τόπο της τελειώσεως. Εκεί ο Μάρτυς του Χριστού ζήτησε από τον δήμιο να σεβασθεί την τελευταία του επιθυμία και να του δώσει την άδεια να προσευχηθεί. Η άδεια του δόθηκε. Και μέσα σε μια ατμόσφαιρα νεκρικής σιγής, ενώ όλοι τον ακούγανε με κατανυκτική συγκίνηση, ο Άγιος προσευχήθηκε ως εξής:

Κύριε, Θεέ μου, Παντοκράτορα, Σ' ευχαριστώ. Σε όλα και με όλα με βοήθησες. Ντρόπιασες τον εχθρό μου τον διάβολο και τους υπηρέτες του. Τώρα, Πανάγαθε Θεέ, πού ήρθε ή στιγμή του τέλους της επίγειας ζωής μου, σε παρακαλώ βοήθησε με. Δέξου ειρηνικά το πνεύμα μου. Κατάταξέ με στους ευτελέστερους δούλους σου. Και τον άδικο Δέκιο κρίνε τον κατά τα έργα της ασεβείας του. Η τιμωρία του θα είναι δικαία και οι δαίμονες θα τον κυριαρχούν και θα του κατατρώγουν τις σάρκες μέχρις, ότου αφανισθεί. Σε παρακαλώ ακόμη Θεέ μου, να βοηθήσεις τους χριστιανούς και να τους απαλλάξεις από τους σκανδαλισμούς του διαβόλου. Πολυεύσπλαχνε Κύριε, δώσε την χάριν Σου στο σώμα μου, να διώχνει τους δαίμονες, όπου βρεθεί μέρος από το λείψανο μου. Δώσε την χάριν Σου, Κύριε, ώστε να μην συμβεί ποτέ πείνα, καταστροφή από χαλάζι, και από ότι άλλο κακό, εκεί όπου θα υπάρχει έστω κι' ένα μικρό μέρος από το λείψανο μου. Φύλαγε, Κύριε, από κάθε κακό, σώους, γερούς κι' ανέγγιχτους από κάθε κακό εκείνους που γιορτάζουν την μνήμη του Μαρτυρίου μου και διαβάζουν το Μαρτύριο μου. Έτσι θα δοξάζεται το όνομά Σου το ευλογημένο...

Κι' ενώ έτσι τελείωσε την προσευχή του ο Άγιος, ήλθε φωνή από τον Ουρανό σαν απάντηση, που έλεγε:

- Όλα όσα μου ζήτησες τα εκπληρώνω, για να χαρής. Σου λέγω όμως και κάτι παραπάνω. Εάν κάποιος με ζητήσει σε βοήθειά του στην προσευχή του και θυμηθεί το όνομά σου, αμέσως, πολύ γρήγορα θα έχει την βοήθειά μου... Έλα, λοιπόν, σε περιμένω. Έλα να χαρείς τώρα την μεγάλη κι' ασύγκριτη χαρά, που σου ετοίμασα. Πάλεψες, υπέφερες, αγωνίστηκες και νίκησες. Το στεφάνι της νίκης, που σε προσμένει είναι βαρύτιμο...

Μόλις άκουσε αυτά ο Άγιος πλημμύρισε από χαρά κι' ευτυχία. Με μάτια, που άστραφταν από λάμψη ουράνια, κοίταξε τον δήμιο με καλοσύνη και του είπε:

- Κάνε, παιδί μου, εκείνο που σε προστάξανε. Ο δήμιος με ανάμικτα αισθήματα, πλησίασε ευλαβικά τον Άγιο κι' έπειτα τρέμοντας, τον αποκεφάλισε. Ήτανε 9 Μαΐου του 251 μ.Χ. Μετά την αποκεφάλιση του, προσήλθε ο Επίσκοπος Ατταλείας Πέτρος, ο οποίος αφού έδωσε μερικά αργυρά νομίσματα στους φρουρούς, στο απόσπασμα το εκτελεστικό, κατόρθωσε να πάρει το σώμα του Μάρτυρος. Το τύλιξε σε καθαρά σινδόνια με αρώματα και το μετέφερε στην πόλη.